

Versplinterd

KARIN SLAUGHTER BIJ DE BEZIGE BIJ

Nachtschade
Zoenoffer
Een lichte koude huivering
Vervloekt geluk (red.)
Onzichtbaar
Trouweloos
Triptiek
Onaantastbaar
Onbegrepen

KARIN SLAUGHTER

Versplinterd

Vertaling Ineke Lenting

2009
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2008 Karin Slaughter

Copyright Nederlandse vertaling © 2008 Ineke Lenting

Eerste druk juli 2008

Vijfde druk april 2009

Oorspronkelijke titel *Fractured*

Oorspronkelijke uitgever Delacorte Press, New York

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Trevillion Images/Clayton Bastiani

Foto auteur Alison Rosa

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 4074 1

NUR 305

www.uitgeverijcargo.nl

Voor Irwyn en Nita...
voor alles...

Proloog

Abigail Campano zat in haar auto, op het stuk straat voor haar huis. Ze keek op naar de statige woning, die ze bijna tien jaar geleden hadden laten verbouwen. Het huis was gigantisch – veel te groot voor drie mensen, en al helemaal nu een van hen, als alles goed ging, nog binnen een jaar naar de universiteit zou vertrekken. Wat moest ze beginnen wanneer haar dochter zich op haar nieuwe leven zou storten? Dan zou het weer Abigail en Paul zijn, net als voor Emma's geboorte.

Ze kreeg al buikpijn bij het idee.

Paul kwam weer aan de telefoon, en zijn stem knetterde door de autospeakers. 'Schat, hoor eens...' begon hij, maar haar gedachten dwaalden weer af terwijl ze naar het huis zat te kijken. Wanneer was haar wereldje zo klein geworden? Sinds wanneer bracht haar dag niets dringenders dan de zorg om andere mensen, om andere dingen: Had de kleermaker Pauls overhemden klaarliggen? Had Emma vanavond volleybaltraining? Had de woninginrichter dat nieuwe bureau voor het kantoor al besteld? Had iemand eraan gedacht om de hond uit te laten, of zou ze straks vijf liter pis van de keukenvloer moeten dweilen?

Abigail slikte, en haar keel snoerde dicht.

'Volgens mij luister je niet eens,' zei Paul.

'Ik luister wel.' Ze zette de motor af. Er klonk een klik en door het wonder van de techniek verplaatste Pauls stem zich van de autospeakers naar haar mobiele telefoon. Abigail duwde het portier open en liet haar sleutels in haar tas vallen. Met de telefoon tegen haar oor geklemd haalde

ze de post uit de brievenbus. Elektriciteitsrekening, creditcard, Emma's schoolgeld...

Paul zweeg even om adem te halen, en ze greep haar kans.

'Als ze helemaal niets voor je betekent, waarom heb je haar dan een auto gegeven? Waarom heb je haar meegenomen naar een plek waarvan je wist dat mijn vriendinnen er zouden kunnen komen?' Lopend over de oprit liet Abigail de woorden over haar lippen komen zonder ze nog langer diep vanbinnen te voelen, zoals de eerste paar keren dat het was gebeurd. Waarom heb je aan mij niet genoeg, had ze toen willen weten.

Waarom kan het bij jou nooit op, klootzak, was het enige wat haar nu nog interesseerde.

'Ik had gewoon behoefte aan iets anders,' zei hij, weer zo'n cliché.

Terwijl ze de trap naar de veranda op liep, stak ze haar hand in haar tas om haar sleutels te pakken. Door zijn toedoen was ze bij de club weggegaan, had ze haar wekelijkse massage en lunch met haar beste vriendinnen overgeslagen, want ze voelde zich vernederd nu Paul het lef had gehad met een of ander nepblondje van twintig in hun favoriete restaurant te verschijnen, waar iedereen ze gezien had. Ze wist niet of ze zich daar nog ooit durfde te vertonen.

'Ik heb ook wel eens behoefte aan iets anders, Paul,' zei Abigail. 'Hoe zou jij het vinden als ik voor iets anders koos? Hoe zou jij het vinden als je op een dag met je vrienden zat te praten en merkte dat er iets aan de hand was, en pas nadat je ze praktisch gesmeekt had om het te vertellen te horen zou krijgen dat ze mij met een andere vent hadden gezien?'

'Ik zou achter de naam van die lamlul proberen te komen en dan zou ik naar zijn huis gaan en hem vermoorden.'

Waarom voelde ze zich ergens ook nog geveleid als hij dat soort dingen zei? Als moeder van een opgroeiend meisje had ze zichzelf aangeleerd om altijd het positieve te zoeken achter de meest krankzinnige opmerkingen, maar dit was belachelijk. Nog afgezien van het feit dat Pauls knieën

zo slecht waren dat hij amper de vuilnis naar de stoep kon brengen op de dag dat de wagen langskwam. Het schokkendst was eigenlijk dat hij nog steeds een meid van twintig kon vinden die met hem naar bed wilde.

Abigail stak haar sleutel in het oude slot van de voordeur. De scharnieren knarsten als in een horrorfilm.

De deur was al open.

'Wacht even,' zei ze, alsof ze hem onderbrak, hoewel Paul niks had gezegd. 'De voordeur is van het slot.'

'Wat?'

Hij had al evenmin naar haar geluisterd. 'Ik zei dat de voordeur van het slot is,' herhaalde ze, en ze duwde hem nog verder open.

'Ah, jezus. De school is nog maar drie weken aan de gang en nu spijbelt ze alweer?'

'Misschien hebben de schoonmakers...'. Ze zweeg, want onder haar voet knerpte glas. Abigail sloeg haar blik neer en een scherpe, kille paniek kroop langs haar ruggengraat naar boven. 'De hele vloer ligt onder het glas. Ik ben er net in gaan staan.'

Paul zei iets onverstaanbaars.

'Oké,' antwoordde Abigail gedachteloos. Ze draaide zich om. Een van de hoge zijramen bij de voordeur was kapot. Voor haar geestesoog zag ze een hand naar binnen reiken, de deur van het slot draaien en hem openduwen.

Ze schudde haar hoofd. Op klaarlichte dag? In deze buurt? Zodra ze meer dan drie mensen op bezoek hadden, hing dat gestoorde oude mens van de overkant al aan de telefoon om te klagen over het lawaai.

'Abby?'

Het was alsof ze zich in een luchtbel bevond en alles gedempt tot haar doordrong. 'Volgens mij is er ingebroken,' sprak ze in de telefoon.

'Ga het huis uit!' blafte Paul. 'Misschien zijn ze er nog!'

Ze legde de post op het haltafeltje en ving een glimp van zichzelf op in de spiegel. Ze had net twee uur getennist. Haar haar was nog vochtig, haar paardenstaart zakte uit en losse plukjes plakten in haar nek. Ondanks de koelte van het huis liep het zweet tappelings over haar lichaam.

‘Abby?’ riep Paul. ‘Ga onmiddellijk naar buiten. Ik bel de politie op de andere lijn.’

Ze draaide zich om en wilde haar mond opendoen om iets te zeggen – maar wat? – toen ze de bloederige voetafdruk op de vloer zag.

‘Emma,’ fluisterde ze. Ze liet de telefoon vallen en stormde de trap op naar de slaapkamer van haar dochter.

Boven aan de trap bleef ze staan en keek verbijsterd naar het kapotte meubilair en de glasscherven op de vloer. Haar blik vernauwde zich toen ze Emma in een bloederig hoopje aan het eind van de overloop zag liggen. Een man stond over haar heen gebogen, met een mes in zijn hand.

Een paar tellen lang was Abigail te verdoofd om zich te kunnen verroeren. Haar adem stakte in haar verkrampte keel. De man kwam op haar af. Ze kon haar ogen niet goed meer scherpstellen, en haar blik schoot heen en weer van het mes dat hij in zijn bebloede vuist klemde naar het lichaam van haar dochter op de vloer.

‘Nee...’

De man sprong op haar af. Zonder na te denken deed Abigail een stap naar achteren. Ze struikelde en tuimelde met haar hoofd naar beneden de trap af, waarbij haar schouderbladen en heupen tegen het harde hout bonkten. Pijn trok een spoor door haar lichaam: haar elleboog die tegen de spijlen van de trapleuning sloeg, haar enkel die tegen de muur knalde, een brandende pijn in haar nek toen ze haar hoofd voor de scherpe traptreden wilde behoeden. Happend naar adem smakte ze in de hal neer.

De hond. Waar was die stomme hond?

Abigail draaide zich op haar rug. Ze veegde het bloed uit haar ogen en voelde de glassplinters in haar hoofdhuid dringen.

De man rende de trap af, met het mes nog steeds in zijn hand. Zonder aarzelen schopte ze omhoog toen hij van de onderste tree stapte, en de neus van haar tennisschoen raakte hem ergens tussen zijn gat en zijn ballen. Ze had haar doel gemist, maar dat was niet erg. De man struikelde en kwam vloekend op zijn knie neer.

Ze draaide zich op haar buik en krabbelde naar de deur.

Hij greep haar been, waarna hij haar met zo'n harde ruk naar achteren sleurde dat er een felle pijnscheut via haar rug naar haar schouder trok. Ze graaide naar het glas op de vloer en probeerde een stuk te vinden waarmee ze hem te lijf kon gaan, maar de scherfjes haalden alleen maar de huid van haar hand open. Woest met haar benen naar achteren maaiend probeerde ze hem weer te schoppen, terwijl ze stukje bij beetje naar de voordeur schoof.

'Stoppen!' schreeuwde hij, en met beide handen klemde hij haar enkels vast. 'Stoppen, godverdomme!'

Ze stopte inderdaad, probeerde op adem te komen en na te denken. Haar hoofd galmde nog na, en haar gedachten lieten zich niet ordenen. Een halve meter van haar vandaan bood de open voordeur zicht op het zacht glooiende pad naar de straat, waar haar auto stond. Ze keerde zich naar haar belager toe. Hij zat op zijn knieën en hield haar enkels vast om te voorkomen dat ze hem weer schopte. Het mes lag naast hem op de vloer. Zijn ogen waren onheilspellend donker: twee flinters graniet tussen zware oogleden. Hijgend liet hij zijn borst op- en neergaan. Zijn shirt was doordrenkt met bloed.

Emma's bloed.

Abigail spande haar buikspieren, schoot omhoog en met haar vingers recht naar voren stak ze haar nagels in zijn ogen.

Met zijn vlakke hand sloeg hij tegen haar oor, maar ze gaf niet op en duwde haar duimen zo diep mogelijk in zijn oogkassen. Nu klemde zijn handen zich om haar polsen en met kracht probeerde hij haar vingers weg te trekken. Hij was wel twintig keer sterker dan zij, maar Abigail dacht nu alleen nog aan Emma, in die fractie van een seconde waarin ze haar dochter op de overloop had zien liggen, haar lichaam geknakt, het shirtje omhooggeduwd over haar kleine borsten. Ze was nauwelijks herkenbaar, haar hoofd was één bloederige, rode massa. Hij had alles weggenomen, zelfs het mooie gezichtje van haar dochter.

'Klootzak!' gilte Abigail. Het was alsof haar armen braken toen hij haar handen bij zijn ogen wegwrikte. Ze beet in zijn vingers tot haar tanden bot raakten. De man

schreeuwde het uit, maar hij liet niet los. Abigail trok haar knie weer op en deze keer raakte ze hem recht tussen zijn benen. De man sperde zijn bloeddorlopen ogen open, zijn mond werd een gapend gat, en ze kreeg een golf zurige adem over zich heen. Zijn greep verslapte iets, maar nog steeds liet hij niet los. Toen hij op zijn rug viel, sleurde hij Abigail met zich mee.

Haar handen sloegen zich als vanzelf om zijn dikke hals. Ze voelde het kraakbeen in zijn keel bewegen, voelde de ringen aan de binnenkant van de slokdarm buigen alsof ze van zacht plastic waren. Hij greep haar polsen weer wat steviger vast, maar ze had haar ellebogen nu gestrekt; haar armen liepen in een rechte lijn van haar schouders naar haar handen, en zo drukte ze met haar hele gewicht op de hals van de man. Pijnflitsen schoten door haar trillende armen en schouders. Haar handen verkrampten, alsof er talloze piepkleine naaldjes in haar zenuwen prikten. Ze voelde haar handpalmen vibreren toen hij iets probeerde te zeggen. Weer vernauwde haar blik zich. In zijn ogen zag ze rode sterren uiteenspatten, zijn natte lippen gingen van elkaar en zijn tong stulpte naar buiten. Ze zat schrijlings op hem en voelde zijn heupbeenderen in het vlees van haar dijen drukken terwijl hij zijn rug hol trok en haar probeerde af te werpen.

Onwillekeurig dacht Abigail aan Paul, aan de nacht waarin ze Emma hadden verwekt – ze had geweten, simpelweg geweten, dat ze een kind aan het maken waren. Ze had schrijlings op haar man gezeten, net als nu, want er mocht geen druppeltje verloren gaan bij het maken van hun volmaakte kind.

En Emma wás volmaakt... Haar lieve glimlach, haar open gezichtje. Het vertrouwen waarmee ze iedereen tegemoet trad, ondanks de talloze keren dat Paul haar had gewaarschuwd.

Emma, die nu boven lag. Dood. In een grote plas bloed. Haar slipje naar beneden gerukt. Haar arme kind. Wat had ze moeten doorstaan? Wat voor vernederingen had deze man haar laten ondergaan?

Opeens voelde Abigail iets warmes tussen haar benen. De

man had hen allebei ondergeplast. Hij staarde haar aan – keek haar echt aan – en toen trok er een waas voor zijn ogen. Zijn armen vielen opzij en zijn handen ploften op de met glas bezaaide tegels. Zijn lichaam verslapte en zijn mond klapte open.

Abigail ging op haar hurken zitten en keek naar het levenloze lichaam.

Ze had hem vermoord.

DE EERSTE DAG

Een

Will Trent staarde uit het autoraampje terwijl hij naar zijn chef luisterde, die in haar mobiel zat te tieren. Niet dat Amanda Wagner ooit echt haar stem verhief, maar ze kon een scherpe toon aanslaan die menig agent in tranen van een lopend onderzoek had doen weglopen – geen geringe prestatie, in aanmerking genomen dat het gros van haar ondergeschikten bij het Georgia Bureau of Investigation man was.

‘We zijn bij...’ – met gestrekte hals tuurde ze naar het straatnaambordje – ‘... bij Prado en Seventeenth Street.’ Amanda zweeg even. ‘Als je het nou eens op je computer opzocht?’ Ze schudde haar hoofd, duidelijk ontstemd over de reactie.

‘Laten we gewoon rond blijven rijden,’ stelde Will voor. ‘Misschien vinden we dan...’

Amanda sloeg haar hand voor haar ogen. ‘Hoe lang duurt het nog voor de server het weer doet?’ fluisterde ze in de telefoon. Toen ze het antwoord hoorde, zuchtte ze diep en nadrukkelijk.

Will wees op het scherm dat het hele midden van het met hout beklede dashboard in beslag nam. Een draaimolen was er niks bij, zoveel toeters en bellen had de Lexus. ‘Heb je geen gps?’

Ze liet haar hand zakken, dacht over zijn vraag na en begon toen aan een paar knopjes op het dashboard te morrelen. Aan het scherm veranderde niks, maar wel ging de airconditioning een tandje hoger. Will grinnikte, waarop ze hem een vernietigende blik toewierp. ‘Nu we hier toch

zitten te wachten tot Caroline een plattegrond heeft gevonden, kun jij de handleiding wel even uit het dashboardkastje halen en me de gebruiksaanwijzing voorlezen,' op-
perde ze.

Will probeerde het schuifje, maar dat zat op slot. Het was weer tekenend voor zijn relatie met Amanda Wagner. Hoe vaak stuurde ze hem niet op gesloten deuren af en verwachtte dan dat hij wel een manier zou vinden om binnen te komen? Will ging een interessante puzzel niet uit de weg, maar voor één keer zou het leuk zijn geweest als Amanda hem de sleutel gaf.

Of misschien ook niet. Will had nooit goed om hulp kunnen vragen – vooral niet aan iemand als Amanda, die in gedachten een lijstje scheen bij te houden van mensen die bij haar in het krijt stonden.

Hij keek weer uit het raampje terwijl zij haar secretaresse ervanlangs gaf omdat ze niet altijd en overal een plattegrond van de stad bij zich had. Will was in Atlanta geboren en getogen, maar hij kwam niet vaak in Ansley Park. Hij wist dat het een van de oudste en welvarendste wijken van de stad was, waar advocaten, artsen en bankiers ruim een eeuw geleden hun benijdenswaardige herenhuizen hadden gebouwd opdat toekomstige advocaten, artsen en bankiers er hetzelfde soort leven konden leiden als zij hadden gedaan – in veilige afzondering midden in een van de gewelddadigste grote steden ten zuiden van de Mason-Dixonlijn. Het enige wat in de loop van de jaren was veranderd, was dat de zwarte vrouwen achter de wandelwagentjes met blanke kinderen tegenwoordig beter betaald werden.

Met zijn slingerwegen en rotondes leek Ansley ontworpen te zijn om bezoek niet zozeer te ontmoedigen als wel in verwarring te brengen. De meeste straten waren omzoomd met bomen: brede lanen en huizen die op heuvelhellingen waren gebouwd om beter op de wereld te kunnen neerkijken. Overal waren lommerrijke parken met schommels en wandelpaden. Sommige paden hadden nog de oorspronkelijke kinderkopjes. Hoewel alle huizen qua architectuur van elkaar verschilden, ging er een bepaalde uniformiteit van uit, met hun fris in de verf gestoken buitenkant en

professioneel aangelegde gazons. Will vermoedde dat dit kwam doordat je hier voor een vervallen woning al gauw een miljoen neertelde. In tegenstelling tot Poncey-Highland, zijn eigen wijk die nog geen tien kilometer hiervandaan lag, trof je in Ansley geen regenboogkleurige huizen of methadonklinieken aan.

Will keek naar een jogger op straat, die stopte om zich te strekken en een heimelijke blik op Amanda's Lexus wierp. Op het ochtendnieuws was een rood smogalarm afgegeven, en het advies om de buitenlucht te mijden, tenzij absoluut noodzakelijk. Niemand scheen zich er iets van aan te trekken, ook al schoof de temperatuur geleidelijk aan naar de veertig graden. Sinds ze Ansley Park waren binnengereden, had Will al minstens vijf joggers geteld. Het waren allemaal vrouwen, en allemaal beantwoordden ze aan het stereotype van de kwieke, volmaakte voetbalmoe-der, met haar door pilates opgepepte lichaam en dansende paardenstaartje.

De Lexus stond aan de voet van een kennelijk populaire heuvel. Achter hen werd de straat omzoomd door hoge eiken, die het trottoir in schaduw hulden. Alle hardlopers hadden hun pas vertraagd om naar de auto te kijken. Dit was niet het soort buurt waar een man en een vrouw erg lang in een geparkeerde wagen konden zitten zonder dat iemand de politie belde. Uiteraard was dit ook niet het soort buurt waar opgroeiende meisjes in hun eigen huis wreed werden verkracht en vermoord.

Hij wierp weer een blik op Amanda, die het telefoontje met kracht tegen haar oor drukte, alsof ze het plastic in tweeën wilde breken. Ze was een aantrekkelijke vrouw, zolang je haar niet hoorde praten of voor haar moest werken of langer dan twee minuten met haar in een auto zat. Will schatte haar op begin zestig. Toen hij ruim tien jaar geleden bij het GBI begon, was Amanda's haar meer peper dan zout geweest, maar dat was de afgelopen maanden drastisch veranderd. Hij wist niet of het kwam door een gebeurtenis in haar privéleven of doordat het haar niet lukte een afspraak met haar kapper te maken, maar de laatste tijd kon je de jaren aan haar afzien.

Amanda begon weer op dashboardknopjes te drukken in een poging om de gps aan de praat te krijgen. De radio ging aan, en ze draaide hem snel weer uit, maar Will ving nog net de openingsklanken van een swingband op. Binnensmonds mompelend drukte ze op een ander knopje, en nu gleed Wills raampje naar beneden. Hij kreeg een vlaag hete lucht over zich heen, alsof er een ovendeur was opengezet. In het zijspiegeltje zag hij een jogger boven op de heuvel. Het blad van de kornoelje bewoog zachtjes op het briesje.

Amanda liet de elektronica voor wat het was. 'Dit is belachelijk. We zijn de belangrijkste opsporingsdienst van de hele staat en we kunnen verdomme niet eens de plaats delict vinden.'

Will draaide zich om, en terwijl zijn veiligheidsriem om zijn schouder spande, keek hij heuvelopwaarts.

'Wat is er?' vroeg Amanda.

'Die kant op,' zei hij, en hij wees naar achteren. De grote takken boven hun hoofd waren met elkaar vervlochten en hulden de straat in een schemerig licht. In deze tijd van het jaar stond er geen wind, was het alleen meedogenloos heet. Wat hij gezien had, was niet het getril van blad, maar het blauwe zwaailicht van een politieauto, dat tussen de schaduwen door blonk.

Opnieuw slaakte Amanda een diepe zucht; ze zette de auto in z'n een en keerde op de weg. Plotseling ging ze zonder te waarschuwen op de rem staan, en haar arm schoot voor Will langs, alsof ze wilde voorkomen dat hij door de voorruit vloog. Een grote witte bestelbus scheurde al claxonnerend langs. Geluidloos vloekend hief de bestuurder zijn vuist.

'Channel Five,' zei Will, die het logo van de plaatselijke nieuwszender op de zijkant van de bus had zien staan.

'Ze zijn bijna even laat als wij,' luidde het commentaar van Amanda, die achter de nieuwsbus aan de heuvel op reed. Ze sloeg rechts af en stuitte bij de eerstvolgende afslag naar links op een surveillancewagen die in z'n eentje de doorgang blokkeerde. Er was al een handjevol verslaggevers gearriveerd; alle plaatselijke zenders waren present, maar ook CNN, dat zijn internationale hoofdkwartier een

paar kilometer verderop had. Een vrouw die de moorde- naar van haar dochter had vermoord, zou overal ter wereld groot nieuws zijn, maar nu het de blanke dochter van wel- gestelde ouders betrof, en bovendien een familie die tot de invloedrijkste van de stad behoorde, kreeg het een bijna duizelingwekkend schandalig tintje. Ergens in New York zat een stafid van Lifetime Movie Network kwijlend bo- ven haar BlackBerry.

Terwijl ze langs de blokkade reed, haalde Amanda haar penning tevoorschijn en zwaaide ermee naar de agent. Ver- derop waren nog meer surveillancewagens en ook een stel ambulances. De portieren stonden open en de brancards waren leeg. Ambulancepersoneel hing rokend rond. De donkergroene BMW x5 voor het huis viel nogal uit de toon te midden van de hulpverleningswagens, en bij het zien van de gigantische SUV vroeg Will zich af waar het busje van de lijkschouwer bleef. Het zou hem niet verbazen als die ook verdwaald was. Ansley was geen buurt waar ie- mand met een ambtenarensalaris dagelijks kwam.

Amanda zette de auto in z'n achteruit en parkeerde tus- sen twee surveillancewagens in. De parkeersensoren be- gonnen te piepen toen ze op het gaspedaal tikte. 'Daar niet blijven rondlummelen, Will. We bemoeien ons niet met deze zaak, tenzij we hem helemaal overnemen.'

Sinds ze het stadhuis hadden verlaten, had Will al min- stens twee variaties op dit thema moeten aanhoren. De grootvader van het dode meisje, Hoyt Bentley, was een schatrijke projectontwikkelaar die in de loop der jaren de nodige vijanden had gemaakt. Afhankelijk van wie je sprak, behoorde Bentley tot de notabelen van de stad of was hij een ouwe maat van vroeger, het soort boef met geld dat achter de schermen van alles voor elkaar kreeg zonder ooit vuile handen te maken. Ongeacht welke versie van zijn levensverhaal waar was, zijn zakken waren diep ge- noeg om naar behoefte politieke vrienden te kopen. Nadat Bentley de gouverneur had gebeld, had deze contact opge- nomen met de directeur van het Georgia Bureau of Inves- tigation, die op zijn beurt Amanda opdracht had gegeven om eens een kijkje te gaan nemen.

Bij het geringste teken dat de moord in opdracht was gepleegd of dat er meer speelde dan een simpele, uit de hand gelopen roofoverval zou Amanda met één telefoontje de zaak voor de neus van de politie van Atlanta weggraaien, sneller dan een peuter die zijn lievelingsspeeltje terugpakt. Als het een willekeurige, alledaagse tragedie betrof, dan zou ze de afhandeling waarschijnlijk aan Will overlaten, terwijl ze zelf in haar chique auto terugpruttelde naar het stadhuis.

Amanda zette de auto in z'n een en reed hem centimeter voor centimeter naar voren. De pauze tussen de piepjes werd beangstigend kort toen ze steeds dichterbij de surveillancewagen toe schoof. 'Als Bentley iemand zo op stang heeft gejaagd dat hij zijn kleindochter heeft vermoord, dan tilt dat de zaak naar een heel ander niveau.'

Ze klonk bijna hoopvol bij het vooruitzicht. Will begreep haar opwindings – het oplossen van een dergelijke zaak zou de zoveelste pluim op Amanda's hoed zijn – maar hij hoopte dat hij zelf nooit zover zou komen dat hij de dood van een meisje als opstapje voor zijn carrière beschouwde. Hij wist trouwens niet goed wat hij van de dode man moest denken. Hij was moordenaar, maar ook slachtoffer. Georgia's standpunt ten aanzien van de doodstraf in aanmerking genomen maakte het waarschijnlijk niet zoveel uit dat hij hier in Ansley Park was gewurgd in plaats van in Coastal State Prison op een brancard te worden vastgesnoerd en een dodelijke injectie te krijgen.

Will had het portier al geopend nog voor Amanda de auto in de parkeerstand had gezet. De warme lucht was als een stomp in zijn maag en een paar tellen lang hadden zijn longen het zwaar te verduren. Vervolgens kreeg de luchtvochtigheid greep op hem, en hij vroeg zich af of het zo voelde als je tbc had. Toch schoot hij in zijn colbertje, om de paddleholster die aan de achterkant van zijn riem zat vastgeklikt aan het zicht te onttrekken. Voor de zoveelste keer betwijfelde Will of het wel zo verstandig was om midden augustus een drieluik pak te dragen.

Amanda scheen geen last te hebben van de warmte toen ze zich bij Will voegde. Een groepje agenten in uniform

stond op een kluitje aan het begin van de oprit en keek toe terwijl ze de straat overstaken. Aan hun blikken zag hij dat ze hem herkenden, en Amanda zei waarschuwend: 'Ik hoef je geloof ik niet te vertellen dat je op dit moment niet echt geliefd bent bij de politie van Atlanta.'

'Nee,' beaamde Will. Een van de agenten in het clubje spuugde nadrukkelijk op de grond toen ze langsliepen. Een ander pakte het wat subtieler aan en stak zijn middelvinger op. Will plakte een glimlach op zijn gezicht en stak zijn duim naar hen op om aan te geven dat de afkeer niet wederzijds was.

Vanaf haar allereerste dag in functie had de burgemeester van Atlanta gezworen dat ze de corruptie, die onder haar voorganger zo welig had getierd, met wortel en tak zou uitroeien. De afgelopen paar jaar had ze nauw samengewerkt met het GBI om de meest schaamteloze overtredders aan te pakken. Amanda was zo vriendelijk geweest Will als vrijwilliger naar voren te schuiven om het hol van de leeuw te betreden. Een halfjaar geleden had hij een onderzoek afgesloten dat had geresulteerd in het ontslag van zes rechercheurs en het gedwongen vroegtijdige pensioen van een van de hoogste plaatselijke politiefunctionarissen. In alle gevallen klopte het als een bus – de politiemensen streken geld op als er een narcoticabende werd opgerold – maar niemand vond het prettig als een onbekende met de bezem door zijn huis ging, en Will had in de loop van het onderzoek bepaald geen vrienden maakt.

Amanda had er promotie uit gesleept. Will had er de status van verschoppeling aan overgehouden.

Achter zijn rug werd 'klootzak' gefluisterd, maar hij negeerde het, en terwijl ze over de slingerende oprit liepen, probeerde hij zijn gedachten bij de misdaad te houden die hij straks onder ogen zou krijgen. De tuin stond vol met allerlei exotische bloemen waarvan Will met geen mogelijkheid de namen wist. Het huis zelf was gigantisch, met statige zuilen die een balkon op de eerste verdieping torsten, en een ronde granieten trap die naar de dubbele voordeur leidde. Afgezien van het handjevol norske agenten dat het plaatje bedierf, was het een indrukwekkend huis.

‘Trent,’ werd er geroepen, en hij zag rechercheur Leo Donnelly de trap af komen. Leo was een gedrongen mannetje, minstens dertig centimeter kleiner dan Will, die bijna een meter negentig was. Sinds ze voor het laatst hadden samengewerkt, had hij zich een Columbo-achtig schuifeltje aangemeten, waardoor hij aan een opgewonden aapje deed denken. ‘Jezus, wat doe jij hier?’

Will wees naar de camera’s als meest aannemelijke verklaring. Iedereen wist dat het GBI er niet voor zou terugdeinzen om een baby in de Chattahoochee te gooien als ze daarmee het avondnieuws zouden halen. ‘Dit is mijn chef, mevrouw Wagner,’ liet hij de rechercheur weten.

‘Hoi,’ zei Leo. Na een knikje richtte hij zich weer tot Will. ‘Hoe is het met Angie?’

‘We zijn verloofd.’ Will voelde hoe Amanda’s kritische blik in al zijn kille intensiteit op hem bleef rusten. Hij probeerde eronderuit te komen en vroeg met een knik in de richting van de open deur: ‘En wat hebben we hier?’

‘Iedereen haat je als de pest, man.’ Leo pakte een sigaret en stak hem op. ‘Ik zou maar uitkijken als ik jou was.’

‘Is de moeder nog binnen?’ vroeg Amanda.

‘Eerste deur links,’ antwoordde Leo. ‘Mijn collega is bij haar.’

‘Heren, als u me wilt excuseren.’ Amanda keerde zich van Leo af alsof hij een bediende was. De blik die ze Will schonk was al niet veel aangenamer.

Leo blies een stoot rook uit en keek haar na toen ze de trap op ging. ‘Kouwe kikker, als je het mij vraagt. Droogijs is er godverdomme niks bij.’

Automatisch sprong Will voor haar in de bres, zoals je een niksnut van een oom of een slet van een zusje verdedigt als iemand van buiten de familie een negatieve opmerking maakt. ‘Amanda is een van de beste politiemensen met wie ik ooit heb samengewerkt.’

Leo legde er nog een schepje bovenop. ‘Lekkere kont voor een oma.’

Will dacht weer aan dat moment in de auto, toen Amanda’s arm opeens voor hem langs was geschoten omdat ze bang was dat ze op het nieuwsbusje zouden knallen. Het